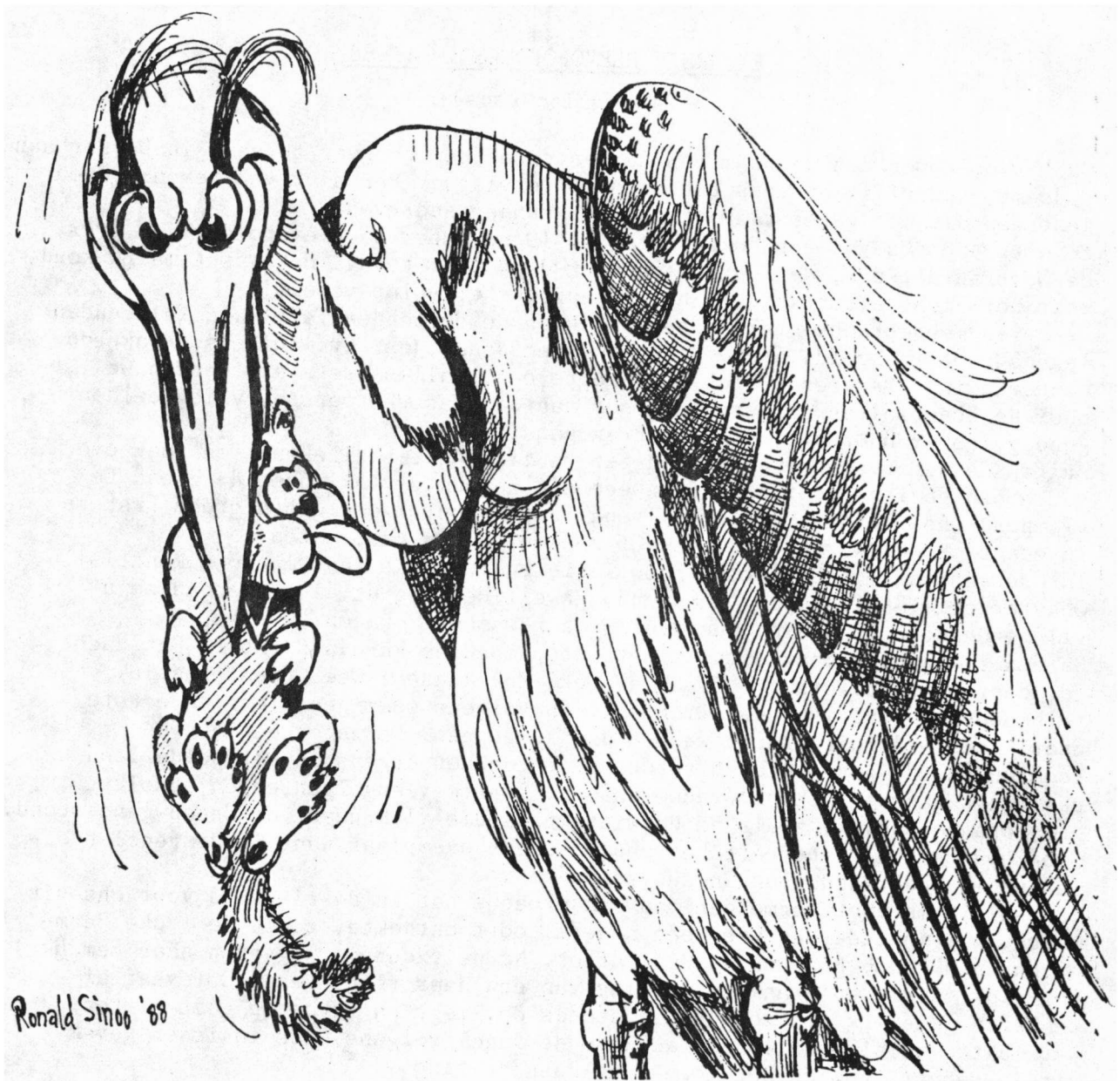

BLAUWE REIGER VERSCHALKT ONGEWONE PROOI!

Ron van den Brink

Daags na de excursie Flevopolders reed ik met Tonneke (m'n vrouw/vriendin) naar Eemdijk. Ik zou haar de Ooievaar laten zien, want je probeert je wederhelpt toch wat interesse in de vogels bij te brengen. Na een tijdje zoeken gaven we het op, hij was weg. We reden Eemdijk uit toen ik in een flits in m'n linker ooghoek een witte vlek in een groen vlak ontwaarde. De Ooievaar. Hij was er wel! Na een tijdje in stille bewondering de ijverige wormenverorberaar te hebben gade geslagen reden we richting Bunschoten-Spakenburg. Twee Bonte Kraaien deed ons op de rem staan. Inderdaad, die had ze nog nooit gezien (wie weet wordt ze nog eens lid) en ze vond ze prachtig. Motor uit, raampje open en ik hoor een vreemd geluid. Een hoog, angstig piepen. Met de kijker rondspeuren over de weilanden. Komt het van die Kleine Zwanen daar? Uitgesloten. Nee daar, kijk nou, een Blauwe Reiger heeft een

prooi te pakken, een vrij grote, althans lange. Een rat? Nee, het kronkelt en duidelijk wordt een witte buik zichtbaar, een zachtbruine rug en een staart met een zwarte punt, een Hermelijn!!

Hij heeft hem te pakken vlak achter de kop, maar weet er kennelijk geen raad mee. Af en toe tracht de reiger met een zwaai de hermelijn achterover te gooien, maar loslaten durft hij niet. Het kermende rovertje wringt zich in alle bochten, maar weet niet los te komen. De reiger loopt rond met z'n prooi, schijnbaar met de situatie geen raad wetend. Dan verdwijnt hij uit beeld, waarschijnlijk in een slootrand. Zou hij.....? Jawel. Het gekerm verstomt. Na enkele minuten (!) verschijnt de reiger weer, een dikke, uitgerekte krop verradt z'n overwinning. Dood door verdrinking, naar ik aanneem. Wat een schouwspel, hard weliswaar, maar een hermelijn heeft ook geen medelijden met z'n prooien. Eten of gegeten worden!